ΤΟ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΤΟΥ ΤΡΟΜΟΥ ΤΟΥ ΤΖΕΊΜΣ ΣΜΙΘ

ΤΟ ΦΑΝΤΑΣΜΑ

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου)

— Ἄς μὴ χάνουμε καιρό, μοῦ εἶπε ὁ Οὐίλλιαμ, ὅταν ὁ Τζίμ ξανάκλεισε τὴν πόρτα.

Συγχρόνως ἔσκυψε πάνω στὸν Στῆβενς κι' ἄρχισε νὰ τοῦ ξεκουμπώνῃ τὸ γιλέκο.

Καὶ πρᾶγμα παράδοξο!.. Τὰ χέρια του δὲν τρέμανε καθόλου, ἐνῶ ἐμένα μοῦ εἶχε παγώσει τὸ αἷμα μέσα στις φλέβες...

Ὅταν ξεκούμπωσε τὸ γιλέκο τοῦ Στῆβενς, ὁ καθηγητὴς ἄνοιξε τὸ πουκάμισό του καὶ κατόπιν ἔσχισε τὴ φανέλλα του μὲ τὸ νυστέρι του.

Τὸ στῆθος τοῦ τέρατος πρόβαλε τώρα γυμνὸ μπροστά μας. Ἦταν κίτρινο, λευκὸ σχεδόν, μὲ μεγάλες τρίχες στὴ μέση.

— Κύτταξ' ἐκεῖ, μοῦ εἶπε ὁ καθηγητὴς ἐνῶ ἔστεκα σαστισμένος, μὲ τὰ μάτια πεταγμένα ἔξω ἀπ' τὴ φρίκη. Καὶ μοῦδειξε τὸ ἀριστερὸ μέρος τοῦ στήθους τοῦ Στῆβενς.

Ἔσκυψα, κύτταξα κ' ἔφριξα.

Στὸ μέρος αὐτὸ τοῦ στήθους τοῦ Στῆβενς ὑπῆρχε μιὰ παράξενη πληγή, μιὰ μαύρη, σαπισμένη πληγή, σὰν νἆλειπε ὁλόκληρο κομμάτι σάρκας.

— Τ' εἶνε αὐτό; ἐτραύλισα.

— Ἂν δὲν εἶχα διαβάσει τὸ ἀπόκρυφο ἐκεῖνο βιβλίο τῆς βιβλιοθήκης, μοῦ ἀπάντησε ὁ καθηγητής, θὰ σάστιζα κ' ἐγὼ μὲ τὴν πληγὴ αὐτή. Μὰ τώρα ξέρω περὶ τίνος πρόκειται. Ἡ πληγὴ αὐτὴ εἶνε ὅ,τι ἀκριβῶς συνδέει ἕνα βρυκόλακα μὲ τὸν θάνατο. Ὅταν ἔριξαν στὸν τάφο τὸν Στῆβενς τὰ σκουλήκια ἄρχισαν νὰ τρῶνε τὸ μέρος αὐτό, προχωρῶντας πρὸς τὴν καρδιά. Στὸ μεταξὺ ὅμως ἐβρυκολάκιασε καὶ τὴ γλύτωσε. Ἔτσι συμβαίνει μὲ ὅλους τοὺς ζώνεκρους...

— Εἶνε φρικτό! ψιθύρισα.

— Δὲν εἶνε αὐτὸ μόνον. Ὅταν ὁ ζώνεκρος δὲν βρίσκει αἷμα γιὰ νὰ τραφῆ, αἷμα ἀνθρώπινο, ἡ πληγὴ αὐτὴ μεγαλώνει. Ἀρχίζει ἡ σήψη, ἡ σάρκες πέφτουν, μεγάλα σκουλήκια ἀρχίζουν νὰ ροκανίζουν τὸ σῶμα. Γι' αὐτὸ οἱ ζώνεκροι φροντίζουν νὰ εἶνε πάντοτε χορτᾶτοι, διαλέγοντες τὰ θύματά τους μεταξὺ τῶν ἀθῴων βοσφῶν, καὶ τῶν κορασίδων... Ροφῶντας αἷμα ἡ πληγὴ τρέφει, κλείνει, περιορίζεται ...

— Τότε... ἐτραύλισα, τότε ὁ Στῆβενς θὰ ἐτρέφετο ἐπαρκῶς γιὰ νὰ διατηρηθῆ τόσες ἡμέρες.

— Αὐτό, δυστυχῶς, εἶν' ἀλήθεια.

— Καὶ τὰ θύματά του;

— Θὰ εἶνε ἀρκετά. Μὴ ξεχνᾶς τὴν ἱστορία τοῦ βρέφους τῆς δυστυχισμένης ἐκείνης γυναικός...

Ἐνῶ μιλούσαμε, τὸ βλέμμα μου ἔπεσε στὸ πρόσωπο τοῦ Στῆβενς.

Εἶδα τότε κάτι ποὺ μὲ ἀνησύχησε.

Τὰ μάτια του γύριζαν ἀργὰ-ἀργὰ πρὸς τὸ μικρὸ μιγκλιδόφραντο παράθυρο τοῦ ὑπογείου ποὺ βλέπε πρὸς τὸν κῆπο ...

— Κυττάχτε! εἶπα στὸν Οὐίλλιαμ.

Ὁ καθηγητὴς ἔριξε στὸν βρυκόλακα μιὰ γρήγορη ματιά, κύτταξε ἔπειτα πρὸς τὸ παράθυρο καὶ τρομερὴ ἀνησυχία ζωγραφίστηκε στὸ πρόσωπό του.

— Ἀ! Τζόρτζ, Θεέ μου, τί πήγαμε νὰ πάθουμε... φώναξε κι' ἄρπαξε τὸ ἀνατομικό του μαχαίρι.

— Τί συμβαίνει; ρώτησα.

— Ὁ ἥλιος πηγαίνει νὰ βασιλέψῃ. Πέρασε ἡ ὥρα, χωρὶς νὰ τὸ καταλάβουμε. Τὸ τέρας τὸ διαισθάνθηκε αὐτὸ μέσα στὸν περίφημο λήθαργό του, κατάλαβε πὼς φτάνει τὸ βράδυ, καὶ περίμενε τὴ δύση γιὰ ν' ἀποχτήση τὴν τρομακτική του δύναμι καὶ νὰ μᾶς ἐπιτεθῆ. Ἄς μὴ χάνουμε πειὰ καιρό. Φύτιξε, φίλε μου, χωρὶς νὰ μιλᾶς. Θὰ τὰ ποῦμε τὸ βράδυ, ὅταν ὅλα πειὰ θᾶχουν τελειώσει... Μὴν ξεχνᾶς, ἄλλωστε τὸ φάκελλο μὲ τὰ χειρόγραφα ποὺ βρήκαμε ἐτάνω... Ποιὸς ξέρει τί τρομακτικὰ μυστήρια θὰ μάθουμε ἀκόμα. Ποιὸς ξέρει ἂν ἡ ἀποστολή μας τελείωσε...

— Πρὸς Θεοῦ, τί ἐννοεῖτε;...

Ὁ καθηγητὴς ἄνοιξε τὸ δέμα του, πῆρε ἕνα μακρὺ τσιμπίδι, κ' ἐνῶ ἔσκυβε στὸ στῆθος τοῦ Στῆβενς συνέχισε:

— Ὑπάρχει μία τρομερὴ περίπτωσις στ' ἱστορίες τῶν βρυκολάκων. Ὅπως τὸ λυσσασμένο σκυλὶ μεταδίδει τὴ λύσσα του σ' ὅσα ζῶα καὶ σ' ὅσους ἀνθρώπους δαγκώσει, ἔτσι καὶ οἱ ζώνεκροι. Ἐκτὸς τῶν βρεφῶν τὰ ὁποῖα θανατώνουν ἁπλῶς, ὅλους τοὺς ἡλικιωμένους ἀνθρώπους, τοὺς καθιστοῦν ἐπίσης βρυκόλακας, ὅταν τοὺς ροφήσουν τὸ αἷμα. Καὶ ὅταν ὅμως δὲν προφτάσουν νὰ τοὺς θανατώσουν ἀπομυζῶντας ὁλόκληρο τὸ αἷμα τους, τοὺς μολύνουν καὶ χρειάζονται ἐξαιρετικὲς προσπάθειες, εἰδικὰ μέσα γιὰ νὰ τοὺς ἀπαλλάξῃ κανεὶς ἀπὸ τὴν μόλυνσι..

— Εἶνε φοικῶδες, Οὐίλλιαμ!...

— Εἶνε κάτι περισσότερο ἀπὸ φοικῶδες. Εὐτυχῶς ποὺ τὸ κακὸ αὐτὸ συμβαίνει πολὺ σπάνια...

Μιλῶντας ὁ καθηγητὴς ἐργάζοταν συγχρόνως μ' ἐξαιρετικὴ γρηγοράδα. Εἶχε σχίσει τώρα τὸ ἀριστερὸ μέρος τοῦ στήθους τοῦ Στῆβενς, στὸ μέρος τῆς καρδιᾶς ἀκριβῶς.

— Ξέρεις τί συμβαίνει, Τζόρτζ, μοῦ εἶπα ἔξαφνα, ὅταν ὁ γιατρὸς ποὺ κάνει νεκροψίαν σ' ἕνα πτῶμα τραυματισθῆ ἀπὸ ἀποροξεία του, μὲ τὸ ἀνατομικό του μαχαίρι ἢ ἀπὸ μιὰ καροφίτσα ἔστω;

— Ναί, τοῦ ἀπάντησα, ὅταν συμβῆ αὐτὸ ὁ ἀτυχὴς ἐπιστήμων παθαίνει μόλυνσι τοῦ αἵματος, συψαιμία...

— Καὶ πεθαίνει! Δὲν εἶν' ἔτσι;

— Ἀκριβῶς.

— Ἂν ὅμως τραυματισθῶ ἐγὼ τὴν στιγμὴ αὐτή, ξέρεις τί θὰ πάθω;

— Πρὸς Θεοῦ! φώναξα τρομαγμένος, μὴ τὸ λέτε σύ!.. Καταλαβαίνω.. Καταλαβαίνω.. Προσέχετε, φίλε μου!...

— Ἂν τραυματισθῶ, λοιπόν, φίλε μου Τζόρτζ, θὰ μολυνθῶ κι' ὁ Θεὸς ξέρει, ποιὸς θὰ μὲ ἀπαλλάξῃ ἀπὸ τὴν φρικτὴ κατάσταση, στὴν ὁποία θὰ περιέλθω... Ἀλλὰ γιατὶ τρέμεις ἔτσι;... Θάρρος, ἀγαπητέ μου... Εἶσαι χλωμὸς σὰν νὰ ἐστράγγισε ὁλόκληρο τὸ αἷμα ἀπ' τὶς φλέβες σου. Ἴδοὺ ἄλλωστε ποὺ τελειώνουμε.

Καὶ ἀμέσως, ὁ Οὐίλλιαμ ἔχωσε τὸ τσιμπίδι του στὸ στῆθος τοῦ Στῆβενς, ἔπιασε τὴν καρδιά του, τὴν ἀπέκοψε μ' ἕνα χτύπημα τοῦ ἀνατομικοῦ του μαχαιριοῦ καὶ τὴν πέταξε πάνω στὸ σκέπασμα τοῦ κιβωτίου!...

(Ἀκολουθεῖ)

Ἦσαν δύο ἀστυνομικοὶ μὲ πολιτικά...

ΤΟ ΚΥΝΗΓΙ ΤΩΝ ΛΥΚΩΝ

Μὲ τὴν τρομερὴ παγωνιὰ ποὺ ἐπεκράτησε ἀφέτος σὲ πολλὰ μέρη τῆς Εὐρώπης ὁλόκληρες ἀγέλες πεινα-λέων λύκων ἔκαναν ἐφόδους μέσα σὲ κωμοπόλεις καὶ σὲ μεγάλες πόλεις ἀκόμη! Τὸ κακὸ συνέβαινε ταπεινὰ κατὰ τὸν μεσαίωνα. Καὶ τότε ἡ Κυβερνήσεις ἀναγκαζόντουσαν νὰ ὀργανώσουν εἰδικὰ ἀποσπάσματα γιὰ τὴν καταδίκη.

Ὁ βασιλεὺς τὴν ἐποχὴ ἐκείνη διώριζε σὲ κάθε ἐπαρχία καὶ ἀπὸ ἕναν ἀρχικυνηγό, ὁ ὁποῖος ἔπρεπε νὰ εἶνε εὐ ἰατρίδης, πρώην ἀξιωματικὸς καὶ ἐξηκριβωμένος στὸ κυνήγι τῶν ἀγρίων ζώων. Ὁ ἀξιωματικὸς αὐτὸς ἐμισθοδοτεῖτο ἀδρότατα, καὶ εἶχε ὡς ἔργον νὰ ὀργανώνῃ διαρκῶς μεγάλα κυνήγια γιὰ τὴν ἐξόντωσι τῶν λύκων τῆς περιφερείας.

Ἐκτὸς αὐτοῦ ὅμως καὶ ὁ κάθε ἰδιώτης εἶχε δικαίωμα νὰ σκοτώνῃ λύκους. Ὁποιοσδήποτε παρουσίαζε στὸν ἀρχικυνηγὸ κομμένα αὐτιά, πόδια ἢ οὐρὲς λύκων, ἔπαιρνε ἀπ' τὸ δημόσιο ταμεῖο σεβαστὸ χρηματικὸ ποσόν. Πολλοὶ χωριᾶτες βάλιστα εἶχαν εἰδικευθῆ στὸ νὰ ἐξοντώνουν τοὺς λύκους μὲ ἕναν πρακτικώτατο τρόπο. Κρεβόντουσαν δηλαδὴ κοντὰ στὶς σπηλιὲς ὅπου ἡ λύκαινες εἶχαν γεννήσει καὶ παρεμόνευαν ἐκεῖ ἕως ὅτου ἡ λύκαινα ἀπομακρυνθῆ. Τότε πλησίαζαν στὴ φωλιά, ἔσφαζαν τὰ λυκόπουλα, τοὺς ἔκοβαν τὴν οὐρά, τ' αὐτιὰ καὶ τὰ πόδια καὶ τὰ πήγαιναν στὸν ἀξιωματικό.

Στὴν περιφέρεια τῆς Λουάνς ἦταν μιὰ γρηᾶ χωριάτισσα, ἡ ὁποία κάθε χρόνο ἀπ' τὶς 15 Ἀπριλίου ὡς τὶς 15 Μαΐου, ἔκανε τέσσια θράσι σὰ λυκόπουλα ποὺ ὁ ἀρχικυνηγὸς κατέλῃξε νὰ τὰ λυπηθῆ. Καὶ μιὰ μέρα φώναξε τὴν μαμὰ Γκαργκαμέλλ —ἔτσι λεγόταν ἡ τρομερὴ χωριάτισσα— καὶ τῆς εἶπε:

— Πόσα κερδίζεις κάθε χρόνο, κυρὰ Γκαργκαμέλλ, ἀπ' τὸ κυνήγι τῶν λύκων;

— Ἑκατὸ σκοῦδα χρόνο μὲ χρόνο.

— Ἐ, λοιπόν, ἐγὼ ἀναλαμβάνω νὰ σοῦ δίνω διακόσια σκοῦδα τὸν χρόνο γιὰ ν' ἀφίσῃς ἥσυχα τὰ λυκόπουλα, καὶ νὰ μὴν τὰ ξανακυνηγήσῃς.

— Τί λές, κύριε ἀξιωματικέ, ἀποκρίθηκε ξαφνιασμένη ἡ Γκαργκαμέλλ, ὅταν ἀφίσω τὸ κυνήγι αὐτὸ θὰ πεθάνω ἀπ' τὴ στενοχώρια μου.

Καὶ συνέχισε τὸ παράξενο ἐπάγγελμά της, μέχρις ἡλικίας 90 ἐτῶν.

ΣΤΟ ΠΑΝΗΓΥΡΙΚΟ ΠΑΣΧΑΛΙΝΟ "ΜΠΟΥΚΕΤΟ,,

Ἀρχίζει τὸ νέο μας μυθιστόρημα

Η "ΡΟΖΑ ΛΑΜΠΙΡΗ,,

Ἡ «Ρόζα Λαμπίρη» εἶνε ἡ περιπαθεστέρα, ἡ παθητικωτέρα, ἡ γλυκυτέρα ἱστορία ἔρωτος. Εἶνε ὁλόκληρο ποίημα ἀγάπης, πόνου, δακρύων, σπασαγμοῦ. Ἀρχίζει μ' ἕνα φλογερὸ καὶ μαρτυρικὸ ἔρωτα στὴν Ἀθήνα, συνεχίζεται στὴ σχολὴ Καλογραιῶν ἑνὸς νησιοῦ, ὅπου κλείνεται ἡ ἡρωΐς καὶ τελειώνει μὲ τὸν θάνατο καὶ τῶν δύο μαρτυρικῶν ἐρωτευμένων.